

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

El senyor Sanmartí, batlle de Vilanova, amb el seu vot suprimeix 500 pessetes per les Escoles Obreres i en defensa 600 per ell mateix.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 2 gener 1932

Núm. 14

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

No trobariem res d'estrany que els funcionaris de l'Ajuntament es gressin contra nostre, per la proposta del nostre amic Lleó; no arribem, però, a capir com pels funcionaris es trobin 18.000 pessetes i no s'en puguin trobar 6.000 pels sense feina.

CRONICA QUINZENAL

IMPRESSIO VOLANDERA DEL MOMENT

Les grans manifestacions d'entusiasme col·lectiu, quan es prodiguen massa, creen un estat d'enervament completament negatiu i estèril. Els pobles conscients, com els individus normals, es manifesten solament davant de realitats. Els grans atabalaments, les apoteòsiques cridòries, han de guardar-se, si és que calen, pels moments solemniais de les realitats conquerides, o bé quan representen un estat col·lectiu i unànim de sentiment en els moments culminants d'una lluita, com esperó, com estímul als dirigents de la mateixa. I quan la lluita és per a la conquesta d'uns drets nacionals, cal encara anar més en compte en els entusiasmes populars.

Catalunya, que va fer en l'abril passat el màxim esforç per a ensorrar l'oligarquia embrutidora de la monarquia borbònica, ha donat d'aleshores ençà prou proves de mansuetud i d'esperit de concòrdia. Mestressa, un moment, dels seus destins, fa més de vuit mesos espera el reconeixement d'uns drets nacionals seculars, que va reconquistar i es va donar, el memorable 14 d'abril darrer.

D'aleshores ençà, pel cel asserenat i lluminós de la nostra Pàtria, hi han creuat un dia grans paraules d'amor, altre dia tempestes de pedra seca amb tota mena d'insults, de calúmnies i de males volences. I unes i altres han vingut de la mateixa terra.

La tolerància observada en certs actes i manifestacions nostres, és més deguda a trobar-se davant fets consumats, contra els quals no han gosat encara oposar-s'hi, que no pas a simpatia i encoratjament per anar fressant el camí, cap al reconeixement sincer i lleal dels nostres drets.

Cal reaccionar una mica i posar-nos en el lloc que ara com ara, amb prou dolor, ens pertoca: en el de poble oprimat, al qual cap afalac ha de commoure. Frisem per realitats. Deia Jaume I, que tenia per veí un poble de cap paraula dolenta... però de cap obra bona. Mentres ell, ajudava al seu gendre Alfons X de Castella a expulsar els àrabs del seu territori i fins li conqueria Múrcia per a regalar-la-hi, Alfons X atjava revoltes dels moros de València, territori ja incorporat a la mateixa corona.

Desconfiança no és desllealtat. Després de tants segles, del mateix poble encara, venen promeses barrejades amb insults. Les realitats no apareixen enlloc.

Hem de confiar o hem de tèmer? Pel que pugui ésser, no cal baladrejar massa en manifestacions d'entusiasme. Encara no sabem si haurem de juntar les mans en un picament cordial o si haurem d'empunyar l'arma alliberadora.

HAN CANVIAT ELS TEMPS? (1)

Certament dugues vegades al mes de veure la llum, és ben poca cosa en aquests temps de neguit intens. Molts inconvenients presenta aquesta tardança en l'aparèixer quan verament se sent un ideal que a ultrança és menyspreat.

Moltes de les coses que ara indefectiblement hem de silenciar, més per la manca d'espai que per les ganes de deixar-les, procurariem desenrotllar-les. Ara ens trobem que si exposem el nostre parer de coses, que encara que hagin esdevingut durant la quinzena sembla anacrònic parlar d'elles.

De totes però, i aquesta serà la norma, sempre n'hi ha que per llur magnitud no poden passar desapercebudes i ha de protestar-se d'elles en el moment de portar-se a cap i sempre que sigui necessari per temps que passi desemascarant als covards quan així sigui necessari.

* * *

Paradoxals semblen els fets incongruents del 8 proppassat, i tanmateix han esdevingut a Barcelona per la feblesa de qui deu d'evitar-ho.

Es inconcebible que pels llocs on el 14 d'abril es victorejà la llibertat fins a assecar les gorges dels ciutadans entusiasmats, ara s'hi hagi passejat d'una manera indigna, amb aires de triomfal, aquella odiada bandera acompanyada d'aquell crit encara més odiat. No dirà el senyor Anguera de Sojo que hagi procedit amb energia, per quant d'aquells fets resultaren detinguts dos monàrquics i tres republicans.

Ja hem dit més amunt que sembla anacrònic parlar dels fets quinzenals, que hom es veu impossibilitat de comentar en son degut temps. Però ara hem de preguntar, encara que no venjatiu, la monarquia hauria procedit igual? Una manifestació descaradament contra el règim no hauria fet bellugar els sabres?

Seria necessari que casos semblants no es reproduïssin, perquè si allà on hi ha sentiments republicans arrelats això no es veu amb gaires bons ulls, què farà on la República es mira d'una manera esquerpa? Si sabem que no ens havien de dir estripacalendaris per les nostres paraules, ens atreviríem a dir:

— Senyor Anguera de Sojo, faci el favor, presenti la dimissió, la salut de la República ho exigeix. Després, quan l'hagueu presentada, ja us enviarem d'ambaixador a la Ciutat del Vaticà, i quan sigueu allà, senyor Anguera, digueu-li al Papa dels catòlics de la manera irreverent amb què són tractats els temples per llurs fidels (?); digueu-li que es fa necessari un nou Jesús que torni a expulsar als mercaders dels temples, ja que són precisament els que es diuen catòlics que aprofiten la trona per celebrar-hi actes totalment renyits amb el culte.

PERE ARTIGAS I XAMBO

(1) Encara que en el moment d'entrar el present número en màquina ignorem l'acabament de l'assumpte del Governador Civil, publiquem el present article per reflectir la nostra posició respecte al mateix.

Així s'escriu la història

En la *Democràcia* del dia 24 de desembre, el cronista de l'Ajuntament s'extranya que una part de la minoria

d'Estat Català i Unió Socialista de Catalunya votessin a favor d'una subvenció a les Escoles Obreres d'aquesta vila.

Es clar que el cronista, per a produir sensació entre els seus correligionaris omet les manifestacions que argumen-

taren la minoria aludida per apoiar una proposició d'aquesta mena, però té que tenir en compte sempre que vulguin censurar una conducta i vulgui buscar el juí de l'opinió, que no tan sols són els seus correligionaris els que opinen dintre l'Ajuntament, sinó que també hi ha uns homes que, desposseïts de tota fòbia busquen el bé per Vilanova, deixant de part aquests partidismes tan obcecats que no miren de perjudicar una part del poble que s'en gaudeix sols per a produir un cop de bombo.

Aquesta minoria, que no és pas catòlica ni molt menys, que si va mantenir el seu punt de mira va ésser perquè avui no hi ha a Vilanova un centre o agrupació on les dones de les classes necessitades puguin anar a adquirir aquests coneixements complementaris necessaris per a la llar, que en les Escoles Obreres es donen, i que mentres no hi hagi una organització pariona, no és pas l'Ajuntament l'indicat per a minvar els mitjans per al funcionament d'aquestes.

A més, el cronista vol deixar entreveure la diferència de criteri entre quiscun element d'Estat Català, però tampoc fa remarcar que si va votar en contra va ésser amb la condició exclusiva de què l'Ajuntament crei un Ateneu femení per a suplir les Escoles Obreres.

Per això és que la minoria al·ludida va votar a favor. Nosaltres anàrem a l'Ajuntament prometent un programa de cultura a profit dels que pels seus pocs mitjans no poden despendre's dels cabals necessaris per adquirir-la; per això creiem que suprimint les Escoles Obreres faríem un tort a les nostres promeses, i això, encara que cert sector no ho cregui així, és obrant amb un recte concepte de dignitat.

Es així com s'escriu la història.

X. X. X.

FRONTERES

Cal fer desaparèixer les fronteres! Aquesta és la rèplica dels nostres enemics als ideals nacionalistes. I dit això queden tan descansats, com si s'haguessin tret una llosa de plom de sobre, i un somriure mofeta es dibuixa en els seus llavis com si haguessin dit una sentència que ens ha de deixar bocabadats.

Els que això diuen es creuen més avançats que nosaltres en el terreny de les idees internacionalistes, perquè ignoren que el nostre nacionalisme és tan avançat com puguin ésser els seus ideals.

Precisament per aquesta raó som nacionalistes i ens oposem al domini d'una nació sobre una altra nació, d'una raça sobre una altra raça, d'uns homes sobre uns altres homes. Ni els pobles ni els homes han d'ésser esclaus, tots els

humans han de tenir el mateix tracte. D'aquesta manera, lluitant per que cessi aquesta dominació, fem internacionalisme, perquè fent de Catalunya una nació lliure contribuim a que sigui lliure la humanitat, avui encara sotregajada per l'imperialisme històric i amb l'amenaça de l'imperialisme feixista.

Cal que els pobles adormits despertin, que les nacionalitats mortes ressuscitin, per incorporar-se al moviment reivindicador de les masses proletàries que ha d'assenyalar una nova era en la història de la humanitat. El fracàs del capitalisme és una cosa ja tant indiscutible, després de la crisi mundial que estem sofrint, que ningú pot oposar-se a la marxa triomfant dels idearis obreristes.

Per això no hem d'ésser pas indiferents, sinó que hem d'ajudar amb totes les nostres forces a que s'acceleri el pas de totes aquelles idealitats que pretenen fer una societat més justa que la nostra.

Nacionalistes d'avançada volem que desapareixin les frontetes econòmiques que s'oposen al progrés de la humanitat, però les fronteres espirituals no s'esborraran mai, perquè és una creació de la Natura. Aquestes fronteres no sols no s'oposen a l'universalisme, sinó que el fan encara més viable. El que hom ha de combatre és aquell nacionalisme rescosit que fa el joc de la reacció i no té altre finalitat que fer-ne un baluart, perquè les doctrines renovadores no hi fructifiquin, contràriament al nacionalisme català que obra de bat a bat les portes a tots els ideals que socialment tendeixen a renovar per evolució o per revolució la vida dels pobles.

El poble català és el que està més preparat dels pobles d'Ibèria per incorporar-se a la vida internacional, socialment parlant, i per aquesta mateixa raó no és just que hàgim d'esperar que els nostres veïns es posin al nostre nivell per fer el camí conjuntament. Catalunya ha de fer la seva vida, i aquesta no pot estar lligada a la d'altres nacionalitats més atrassades, encara que per aquelles injustícies de la història estigui sota el seu domini. Aquest domini polític cal acabar-lo de la manera que sigui, per evitar que ens frenin les nostres ànsies d'avançar decididament pels camins del progrés. Volem que les portes del Pirineu s'obrin d'una vegada per treballar de cara a Europa, no de cara a Africa, com hem de treballar encara.

Sabem que aquesta és una empresa gran, que trobarem grans obstacles, que potser el nostre camí serà ensangrentat, però val la pena d'oferir el màxim sacrifici per deslliurar un poble que sent com el que més, les ànsies d'alliberament de la humanitat.

Així pensem nosaltres, companys internacionalistes

JOAQUIM SALA

Anís Penedès

Anton Gallemí

Vilafranca del Penedès

De l'Ajuntament

Sessió 17 de desembre

Discussió del pressupost

Es passa a l'ordre del dia, i després d'haver passat les cerimònies rituals, es planteja immediatament la qüestió del pressupost per a l'any 1932.

Com informació devem dir que el pressupost vinent té la mateixa fesomia que els que es feien en temps de Dictadura, i que una noia maca tan sols té una ambició: poguer presumir força. No hi ha cap interpelació fins que s'arriba a l'augment de pressupost del sou de l'Alcalde; intervenen Planas, Pla i el mateix Alcalde, defensant l'augment d'aquest sou i exposant les seves raons; intervé Lleó, dient que pels comentaris fets per tots els regidors actuals en temps de Dictadura, quan es va acordar retribuir l'Alcalde, feia un mal efecte que fossin ells qui ara augmentessin aquest sou.

Cridà molt l'atenció la proposició assignant una subvenció per les Escoles Obreres, la qual portà un debat bastant llarg, manifestant la minoria federal que tractant-se d'un centre de tendència religiosa, ja no se n'havia de parlar i suprimir-li la subvenció; fou repelida aquesta opinió pels regidors Segalà i Urpí, els quals posaren de manifest que fins que Vilanova s'hagués dotat d'un centre sinònim, però laic, no es podia retirar tal subvenció. Sigué també necessària una explicació detallada d'Urpí respecte la subvenció dels Escollapis, i la relació que existeix entre l'Ajuntament i dita institució religiosa; després d'haver-se manifestat el senyor Urpí, semblà que la gent es serenés una mica, com de fet, tal com es llegia, feia posar els cabells de punta que encara s'anessin subvencionant aquests senyorets de les faldilles negres.

Referent a la Comissió del vi, s'obra també un curt debat, i com que ja són quasi la una, es suspén la sessió per a continuar-la el dia següent.

Continuació de la sessió anterior

Celebrem que el Secretari s'hagi fet ressò del nostre prec, i si ens és per-

més, voldriem avui criticar l'Interventor en la seva manera de procedir; direm que quan no deu haver d'intervenir i està callat, fa molt bon paper, però quan li demanin unes dades que sigui ell qui les degui donar, contesti als regidors en la forma que és deguda i no amb la insolència que ha gosat fer-ho en alguna oportunitat.

Es parla de les Ordenances de Cobrança, quedant en la mateixa situació anterior, i amb l'astoració dels que escolten, ens trobem que havent reduït les despeses, tenim de pagar els mateixos impostos; en canvi s'augmentà el pressupost amb una partida sobre rotatge per destinar-ho exclusiu a la pavimentació de carrers. Així s'aprova el pressupost vinent, i farem esment que, com s'havia acordat en la sessió anterior, es discutí la proposició de Lleó sobre els obrers parats, i manifestà el Secretari que no es podia escurçar la propina dels empleats perquè arribés a poguer emplear tots els obrers parats, ja que es trencaria un acord municipal, i això reportaria molta feina. S'entreu que el Consistori ho creu així, ja que no sapigué dir res en contra i en favor dels nostres parats.

WEISS UND SCHWARZ

Teatres

Fòrem invitats per la Joventut del Pòsit de Pescadors per assistir a la vetllada teatral que tingué lloc el dia 25, baix la direcció artística d'en Josep Harris.

Es posà en escena el drama en quatre actes, *La mort civil*, original d'en Paolo Giacometti i traduït al català per en Lluís Viola i Vergés.

Quedàrem molt ben impressionats per la bella actuació i fidel interpretació dels protagonistes, que demostraren posseir qualitats artístiques i una bona voluntat en el seu comès.

Sobresortiren les senyoretas Joaneta Juncosa, en el seu difícil rol d'*Emília*, seguint en mereixements la seva germana Margot interpretant el paper de *Rosalía*; també és de remarcar la tasca de Teresa Nolla, que interpretà el paper d'*Agata*.

Els actors estigueren bé, en conjunt, tots, essent de remarcar les actuacions dels senyors Font i Roset. Molt bé Mauri i Ferrer, i especialment, en el tercer i quart acte, el Sr. M. Vidal.

En finir l'obra foren molt aplaudits per l'encert amb què actuaren, veient-se obligat el director Sr. Harris a sortir a saludar al públic.

Celebrem que la Joventut del Pòsit tingui el bon encert en escollir les obres que siguin escrites en la nostra parla, ja que així palesen el sentiment necessari que cal per interpretar un paper amb amor. Desitjaríem que aques-

tes vetllades no s'estronquessin, doncs és així com elevarem el nostre poble al nivell de civilització i cultura que li correspon, com a poble que aspira a la seva sobirania, per la que els homes d'Estat Català treballem sense defallir.

XINXOLA

"LA HISTORIA DE CATALUNYA I EL MOMENT ACTUAL"

Sobre aquest tema tinguèrem el goig de poder escoltar a casa nostra, una conferència que ens donà el Dr. Remigi Juncà.

Mai agraiem prou als homes de Catalunya que amb el dalit constant de llur fe en l'obra que volem assolir, no reparen ni un moment de fer un esforç extremant la seva voluntat per donar a conèixer arreu de la nostra terra lo que signifiquen les inquietuds del nostre poble i el que significa la rebeldia, quan és necessari fer reconèixer el dret dels rebels o la llibertat dels mateixos.

Digué el Dr. Juncà que dos segles abans de Jesucrist, ja apareixia en la gent que habitava Catalunya, una frisor i un neguit de llibertat per les constants conspiracions estrangeres que l'invadien, molt allunyats dels demés pobladors de més enllà del Ebre, que sempre havien aparegut com una raça distinta, ja aleshores es constata a Catalunya un esperit conquistat però que no es resignava a sotmetre's a la voluntat dels conquistadors, una de les forces més contundents i invencibles que ha tingut sempre el nostre poble ha estat la pròpia llengua, doncs, des de

l'estat més primitiu en què fou habitat, ha guardat sempre un privilegi per la seva llengua, i mai s'ha afeblit a suportar la imposada per l'opresor, facultat que ha obtingut donat el seu caràcter també propi i una de la seva base més fonamental que li ha valgut poguer mantenir llur crit de reivindicació fins als nostres dies.

Amb molt de plaer per part nostra, escoltàrem amb atenció els moments de Història que havia viscut Catalunya, recordant-nos que encara no era aconseguida aquella llibertat que de tants segles ençà han anat lluitant constantment els nostres avantpassats, i per la qual hem de treballar fins a fer prevalèixer la seva personalitat, per aixís ja lliures a casa nostra poguer ajudar a la gran obra de confraternització mundial, mentre nosaltres encara siguem esclaus dins de casa el nostre objectiu no pot ésser altre que lluitar per la completa llibertat de tots nosaltres.

ANTONI RAMON

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges:
Cap de la Vila

Xina i Japó

Actualment ens trobem en un període altament difícil pel que respecta a la pau del món. Per un cantó veiem els resultats de la Conferència de la Taula Rodona a Anglaterra, i les declaracions absolutament independentistes de Gandhi, el líder hindú cèlebre, no sols pel seu patriotisme mil voltes demostrat, així també pel seu caràcter tan diferent del nostre, que ens el fa tenir per un home que viu dintre sí mateix, abstret completament del món, però no defugint-lo, i encara arrostrant els seus conflictes i atacs... Això per una part. Per l'altre, guaitem els triomfs electorals de l'extremista de dretes Hitler, que moments abans d'agafar el poder, segons ell afirma, llença paraules amenaçadores per a França i promet en els alemanys que enyoren la figura del Kaiser una guerra de revenja... I anem girant la vista. Dirigim-la ara envers l'extrem orient i mirem les flamarades d'una guerra no declarada; llegim en els diaris els combats entaulats entre els japonesos i xinesos, combats de batalles no començades, però que costen morts i ferits. La diplomàcia fa un brillant paper. La Societat de Nacions intervé i hom despatxa notes i més notes encaminades a evitar la lluita que amb tot es prepara... Serà proclamat l'ex emperador xinès, emperador de la Manxúria...? Acceptaran els nipons el no fer avançar més els seus soldats dintre el terreny de Xina...? Acceptaran els mariscals i generals xinesos que la gent de l'Imperi del Sol Naixent vulgui ampliar les seves fronteres estatals...? Vet ací preguntes que si potser no fan girar massa el cap al lector que es prengui la molèstia de llegir, si que el fa girar en aquells que menen els governs d'uns

estats que tenen interessos a Xina, com són França, Anglaterra, Estats Units, Rússia... Cada un d'aquests estats esguarden no sols els moviments dels dos exèrcits grocs que es troben front a front, sinó també la posició d'aquests mateixos països esmentats, per tal d'evitar que un d'ells pugui agafar més força i influència en terres de l'Àsia oriental.

Hem de fer vots per tal de què la guerra groga no esclati, primer perquè no serà gens edificant la situació en què quedarà la Societat de Nacions; segon, perquè la declaració de guerra entre Xina i Japó pot arrastrar la d'altres països i degenerar la guerra en internacional, i per últim, que encara que això no succeís, veuríem que gràcies a aquesta guerra Europa fora invadida pels grocs que fugint de la guerra cercarien la pau en les nostres terres venint a complicar la qüestió del viure. Això últim és potser sols un pronòstic nostre i que des d'aquí esmentem, junt amb el nostre ferm desig de què no poguem demostrar en la realitat dels fets la nostra hipòtesis.

MARC-AURELI VILA

Academia de Tall i Confecció

Sistema
Parisenc

Per a més detalls:

Tomàs, 6 : Vilanova i Geltrú

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 200 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

Cristòfol Bernadó

Rambla Francesc Macià, 122

Despatx : Rambla Ventosa, 19

El mercat del vi i el control del mateix

Conversa del nostre company Joan Lleó, regidor de l'Ajuntament, membre de la Comissió de la circulació del vi.

En obrir l'acta el nostre company, volgué demostrar que no es celebrava cap miting ni conferència, sinó només volguer demostrar als agricultors els avantatges que representen els decrets publicats pel Ministeri d'Economia i que fa referència a la producció del vi.

Des de fa onze anys ja s'interessava per aquest assumpte, i en certa ocasió intervingué aprop del Sindicat Agrícola d'aquesta vila per haver-hi hagut un acord que no arribà a la pràctica, de cremar tot el vi que no pogués donar-se-li sortida, acord que hauria donat una sensació d'estúpidesa, tal com ho han fet encara avui altres nacions, com són els Estats Units, Chile i Cuba, amb els seus respectius articles de producció nacional.

Quan s'inicià l'Assemblea de Figueres no havien encara sortit els decrets comentats del Ministeri d'Economia, i tot i haver-se celebrat la dita Assemblea després d'haver vist la llum aquests decrets, per diferents representants es confirmà la idea que no estava feta tota la feina, per la sola aparició d'aquests decrets, sinó que s'havia de continuar treballant per la completa regularització dels mateixos, i també a proposta del senyor Lleó, fou de l'opinió dels assistents que no es dongui per acabada la tasca dels organitzadors d'aquella Assemblea, ja que seria de gran utilitat i de cabdal interès organitzar al tres Assemblees o reunions encaminades cap al compliment dels decrets de la producció i circulació del vi, i demostrar per totes les comarques de Catalunya el que avui representa la nostra indústria, primera font de riquesa pròpia de la nostra terra, i a la qual devem d'esmerçar tots els nostres esforços.

Remarcà l'orador que una prova del seu afecte per aquesta qüestió fou quan l'Ajuntament proposà d'enviar a l'Assemblea de Figueres una adhesió, i ell insistí que per la importància viti-vinícola de la vila s'hi havia d'enviar una representació, tal com aixís quedà acordat.

Tractaren en l'Assemblea de Figueres, que una qüestió molt interessant era preocupar-se del consum interior, ja que si bé ens interessava el mercat exterior, s'havia de tenir en compte que això reportava per al Ministeri corresponent, obrir una condició amb els governs dels altres mercats, i moltes vegades per donar sortida a una quantitat de vi, es sacrificava molta part d'indústria, i per lo tant, també en rebien els nostres obrers.

Es dolgué també que avui s'havia fet aquesta qüestió, com un assumpte que només interessés als productors, quan deuria d'interessar a tothom en general, per ésser el públic el consumidor del mateix i també un dels perjudicats per les contínues trafiques que aquest article permet fer, i que deuriem de sancionar-se a tots els infractors en multes de caràcter moral, com sia castigar a cada un amb el tancament per un plaç de deu dies llurs establiments i posant una nota a la porta, donant a conèixer al públic el motiu per al qual ha estat suspesa; manifestà també que existeix una lluita entre productors i intermediaris, i que eren precisament aquests darrers els que més s'oposaven a la implantació i compliment del control de circulació, com és natural per ésser aquests els que fins avui hi trobaven un benefici molt retribuït i que ara se'l trobarien més reduït.

En nom de la Comissió de l'Ajuntament nomenada a l'efecte, exposà als assistents que ja s'havia canviat l'horari pel proveïment dels llibres i les fulles pels afectes de declaració i estadístiques, digué també que restaven tant ell com tots els demés de la Comissió, a la disposició de tots els assistents i demés quants pogués interessar-els-hi, més detalls sobre tot el parlat en l'acte que s'acabava de celebrar.

S'aixecà aquella Reunió, veient-se molta animació entre els assistents, i formant-se animats comentaris sobre tot el tractat.

Vicents Puerto i Ventura

FUSTER - EBANISTA

Pressupostos d'obres

Especialitat en projectes
per a botigues i despatxos

Restauració i trasllat de mobles

Fruita, 2 : Vilanova i Geltrú

El cim

El cim, la fi del camí de les nostres il·lusions, el fi del qual dóna el començ d'un altre ple de realitats i propens a una devallada mortal.

La missió dels homes a la vida és una i única, però qui la coneix? Tots la coneixem quan en moments d'angúnia ens hem compenetrat amb la consciència; mai però, ens en recordem quan ens forgem una idea amb un fi predeterminat.

Hom es pregunta sovint el perquè d'aquest instint de governar, i és lògic en tot home creure's dotat de facultats suficients per aconseguir aquell fi cobejat per la seva mentalitat, com creure's conèixer amb clarividència els desitjos dels altres i la raó que els falta perquè duguin a cap llur tasca progressiva.

El progrés, què és el progrés sinó la força de les nostres voluntats encaminades cap al cim de les nostres pròpies suggestions?

Els homes, la missió dels quals queda absorbida pels seus afanyos, puguen adelarats la gran carena de les seves imaginacions, quan han assolit per complet els seus propòsits, no troben encara el cim, sí llur intel·ligència els hi ensenya que allò és tot quant perseguen, queden defraudats d'ells mateixos, es senten petits al costat de la gran piràmide imaginària, i pel respecte que els fa declarar-se vençuts davant els seus pensaments, prefereixen callar i morir-se per dins, devallant al principi de les seves facultats més elementals.

Els que després d'haver arribat al fi de llur obra projectada, saben somriure per aconsolar-se de la distància que els separa per arribar al cim, són els que treballen incansables al costat de llur ideal, que el somnien apoteòsic, entre els uns i els altres fan fer via a aquest carro d'il·lusions fantàstiques que és el progrés.

RICARD ROSSELL

NOVES

El dia 18 donà en aquesta vila una interessant conferència l'eminent filòleg català Pompeu Fabra, sobre la influència de la llengua catalana en el renaixement nacionalista català.

Celebrem que la Delegació de Paleta d'aquesta vila hagi donat fe de vida amb un acte d'aquesta fàisó, que desitjaríem que no fos el darrer.

Fa pocs dies tinguèrem el gust de saludar en el nostre local, els ferms nacionalistes Esparch i Simó Llauneta.

Shiva Rao, l'il·lustre polític hindú, ha estat a la capital catalana acompanyat de la seva muller.

La Generalitat de Catalunya els ha honorat i s'ha honorat hostatjant-los.

Shiva Rao és diputat i lluita com el mateix Macià per les llibertats del seu poble.

Rebi l'expressió de la nostra simpatia.

Bon any augurem per les llibertats de Catalunya i desitgem als nacionalistes republicans que no perdin aquell tremp tan necessari per acabar d'assolir el que ens manca.

Hem rebut per la nostra biblioteca els següents llibres:

Nwolades, de J. Roig i Raventós; *Palabras de un combatiente*, d'Henri Barbusse; *El Capital*, de Carles Marx; *Els exiliats de la Dictadura*, de Francesc Madrid; *La suprema voluntat*, de J. Navarro Costabella; *El Estado y la Revolución*, de Lenin; *Al pie de la encina*, de Víctor Balaguer; *Los Juegos Florales en España*, de Víctor Balaguer; *Solitud*, de Víctor Català; *La Mare*, de Santiago Rusinyol; *El Rosari*, de Florence L. Barclay; *Gotes de sang*, de Josep Fradera (poesies); *Amb Catalunya i per Catalunya*, de J. Agudé i Miró; *Vida íntima de Mossèn Jacint Verdaguer*, de Joan Güell, pvr.

Són invitats tots els socis d'Estat Català, i particularment les senyorettes del Grup Femení, per fer ús de tots els llibres que anem rebent.

Subscripció voluntària pro placa
Francesc Macià

Periòdicament anirem publicant la llista dels donants (subscripció tancada):

Estat Català, 409'20 ptes.; Casal Catalanista, 213'75; Unió Vilanovesa, 70'40; Centre Democràtic Federalista, 60; Cooperativa Regeneradora, 55'40; Grup Recorrido M. S. A., 52; Veïns del carrer de la Llibertat, 50'40; Pòsit de Pescadors, 45'95; Orfeó Vilanoví, 32'75; Sindicat de Treballadors Agrícoles, 30'30; Ateneu, 17'95; Gran Penya, 11'30; Cooperativa Agrícola, 16; Associació d'Alumnes Obrers, 10. — Suma: 1.075 ptes. — Seguirà.

Imp. Econòmica: Vilanova i Geltrú